నింగీ—నేలా

అసిరిగాడిది పూర్తిగా నేలంటు బ్రతుకు. సంఘంలో కొంచెం ఎత్తుగా తలెత్తుకోడానికి వాడికి వృత్తీ, కులమూ, హోదా, డబ్బూ-వీటి అసరా ఏమీలేదు. నీళ్ళూ రాళ్లూ బుగ్గీ బూడిదా మన్నూ మశానంతో కూడిన గొగ్గిగొగ్గుల నేలలాగే వాడి బ్రతుకు కూడా అర్ధాకలీ, అవమానం, కన్నీళ్లూ కలతనిద్రా - వీటితో అడుగడుగునా గతుకులు గతుకులుగా నికృష్టంగా నడుస్తోంది.

ఊళ్ళో ఎవరు చచ్చిపోయినా అసిరిగాడు వెళ్ళి బాజా వాయించాల్సిందే! వాడి "చావు బాజా" లేకుండా ఊళ్ళో యే శవమూ శ్మశానంవేపు కదల్దు. అలా ఊళ్ళోవాళ్ళ చావులమీద వాడు బతుకుతూండడంవల్లే వాడంటే ప్రతివాడికీ అసహ్యం, చీదరింపూను. వాడిలాగే ఊళ్ళో వాళ్ళ బాధల పునాదులమీదా, అనారోగ్యాల ఆసరామీదా తమ బతుకుల్ని నడుపుకుంటున్న వాళ్ళు కొందరు ఉన్నారు.

వాళ్ళల్లో ఒకళ్ళు రాజయ్యా మరొకళ్ళు డాక్టర్ సుదర్శనమూను. అవతలివాడి అవసరాన్ని బట్టి బారువడ్డీలకి, చక్రవడ్డీలకి తనఖాలమీద అప్పులిచ్చి అందినంతవట్టుకి ఆస్తులు రాజయ్య పడేసుకుంటూంటే, చిన్న రోగాలకి పెద్ద చికిత్సలు చేసి, అరకుతో పోయేదానికి ఆపరేషన్లు దాకా చేసి వేలకివేలు వెనకేసుకుంటాడు సుదర్శనం. ఇద్దరికీ ప్రజల కష్టాలుకానీ, కన్నీళ్ళుకానీ ఏం పట్టవు. వాళ్ళ కంగారూ భయం ఎంతసేపటికీ ప్రజలెక్కడ హాయిగా, సుఖంగా ఉంటారో అనే - వాళ్ళు బతికేదికూడా లోకం ఏడుపుమీదే! అయినా వాళ్ళిద్దరినీ ఎవరూ అసహ్యించుకోరు, చీదరించుకోరు. పైగా, సమయానికి ఆదుకున్నాడని రాజయ్యనీ, మృత్యు ముఖం నుంచి కాపాడేడని సుదర్శనాన్నీ వేనోళ్ళ పొగుడుతారు.

దానికి కారణం వాళ్ళది అసిరిగాడిదిలా నేలంటు బ్రతుకు కాకపోవడమే!

కళ్ళని జిగేల్ మనిపించే వెలుగుల్ని విరజిమ్ముతూ, క్షణ క్షణానికి రంగు రంగుల మబ్బు దుస్తుల్ని మారుస్తూ ఎత్తుగా గర్వంగా బోర విరుచుకుని దర్జాగా వంగి ఇంద్ర నీలాల కాంతితో ధగధగా మెరిసిపోయే నింగిలాంటి

జీవితం వాళ్ళది. కాని, ఆసిరిగాడి జీవితం అలా కాదుగా? అపశకునానికీ, అశుభానికీ సంకేతంలా స్థిరపడిపోయిన ఆసిరిగాడి మొహం పొద్దున్నే చూడడానికి ఎవరూ ఇష్టపడరు. పెళ్ళిళ్ళూ, ఉత్సవాలూ వంటి శుభసమయాల్లో సరేసరి. వాడా పరిసరాల్లో కనిపించడానికే వీలులేదు.

ఇలా అడుగడుక్కీ అవమానాలూ, ఈసడింపులూ, చివాట్లూ భరిస్తూ కూడా వాడు దిగులుపడకుండా ఆ ఊళ్ళోనే ఉండిపోయాడంటే, అందుకు రెండే రెండు కారణాలున్నాయి.

వాటిలో ఒకటి- వాడి ఏకాంత జీవితంలోకి ఎక్కడినుంచో వచ్చి ప్రవేశించిన బాబిగాడి అమాయకమైన పసితనపు బోసి నవ్వు.

రెండోది- డాక్టర్ సుదర్శనంగారి వద్దనిమిదేళ్ళ రజని చక్రాల్లాంటి కళ్ళలో విరిసే తడిసిన పారిజాతంలాంటి చల్లని జాలి చూపు.

ఈ రెండేకనక లేకపోతే, అడుగడుగునా ఎదురయ్యే అవమానాలకీ అందరి దగ్గర్నుంచీ అకారణంగా లభించే చివాట్లకీ విసుగెత్తి, ఆ ఊరు ఎప్పుడో విడిచిపోయి ఉండేవాడు.

అసలా ఊళ్ళో ఏం ఉందని? ఓ జాలా, దయా, ఆదరణా?

ఎంత సేపటికీ వాడిని వీడు మోసం చెయ్యా, వీడికి వాడు గోతులు తవ్వా. వాడి నెత్తిగొట్టి వీడూ వీడిని శోభపెట్టి వాడూ ఎలా సుఖపడదామా అన్నధ్యాసే ప్రతివాడికీ. కక్షలతోనూ కార్పణ్యాలతోనూ ప్రతి నిముషం బుసలు కొడుతూ ఒకణ్ణి ఒకడు కాటెయ్యడానికి సమయంకోసం పగబట్టిన పాముల్లా కాసుక్కూచుంటారు ఆ ఊళ్లో ఉన్న జనం అంతా. అలాంటి జనాన్ని ఒకడిమీదికి ఒకణ్ణి ఉసిగొలిపి, వాళ్ళ కొట్లాటలకి కావలసిన డబ్బుని అప్పుగా యిస్తూ, అంకినంత మట్టుకి అందరి ఆస్థులూ పడేసుకుని మూడతంస్థుల మేడ ఒకటి ఊరికి అటు రాజయ్య కడితే, న్యాయం, ధర్మం, ఉచిత వైద్యం అంటూనే రెండు చేతులా సంపాదించి, బ్రహ్మాండమైన ఆసుపత్రి ఒకటి ఊరికి ఇటు కట్టాడు సుదర్శనం. ఇటూ అటూ ఉన్న ఆ రెండు భవనాలతో, రెండు తలల నాగులా కనిపిస్తూ, ఉండుండి కడివెడు కడివెడు విషం అయితే కక్కుతూ ఉంటుంది ఆ ఊరు.

ఆదరణా ఆప్యాయతా ఎండిపోయి, బొగులు బొగులు మంటూన్న ఆ ఊళ్ళో జాలీ, దయా అనిరిగాడికి కనిపించింది రజని కళ్ళల్లోనే!

మొదటిసారి తను రజనిని చూసింది ఆమెకి పన్నెండేళ్ళు ఉన్నప్పుడు.

ఆ రోజున ఆ వీధి వెంట చావు బాజా వాయిస్తూ వెళుతూవుంటే, సుదర్శనంగారి రెండో అంతస్థు కిటికీలోంచి నీళ్ళునిండిన కళ్ళతో, ముఖంనిండా జాలీ, దయా నింపుకుని కనిపించింది రజని.

ఆ సమయంలో అనిరిగాడికి ఆమె నింగిలో విరిసిన హరివిల్లులా తోచింది. నేలంటు బ్రతుకుల తల నిమిరి ఊరట కలిగించడం కోసం ఆకాశం జాలిగా వంగినట్లూ నేల వెర్రి ఆవేశంతో చేతులు జాపుకుని దిక్కుల చివళ్ళకంటా పరిగెడుతున్నట్లూ, అక్కడ ఎక్కడో అవి రెండూ కలుసుకుంటున్నట్లూ అని పించింది అనిరిగాడికి, అంతే - పట్టలేని ఆనందంలో తన్మయత్వం చెంది మరింత జాలిగా చావు బాజా వాయించాడు అనిరిగాడు రజని చల్లని చూపులు వచ్చి మనస్సునీ, శరీరాన్నీ సేదదీరుస్తూంటే ఇంకా ఎంతసేపు ఆ తన్మయస్థితిలో ఉండిపోయేవాడో! ఇంతలో వాళ్ళ నాన్న కిటికీ దగ్గరికి వచ్చి "అమ్మా! తప్పు. శవాలు వెళ్ళడం చూడకూడదు'' అన్నాడు. అంతే

ఇంద్రధనుస్సు కరిగిపోయింది.

సుదర్శనంగారి వేడిచూపులు మాత్రం వచ్చి అనిరిగాడికి చురుక్కు మంటూ తగిలాయి.

ఆ తర్వాత నెలకి ఏ రెండు మూడు పర్యాయాలైనా, ఎత్తైన అంతస్తు లోంచి వచ్చే రజని జాలి చూపులు, అట్టడుగు స్థానంలో ఉన్న అనిరిగాడి మనస్సుకి మంచి గంధపు పూతపూసి, దైన్యాన్నీ, బాధనీ పోగొట్టి సేదతీర్చేవి. వాటిని ఎన్ని రోజులదాకానో గుండెలో పదిలంగా దాచుకుని, తీరిగ్గా కూచున్నప్పు డల్లా జ్ఞాపకం తెచ్చుకుని మురిసిపోయేవాడు అనిరిగాడు.

తనా దారిన బాజా వాయిస్తూ వెళితే, ఎప్పుడేనా రజని మొహం కనక కిటికీ దగ్గర కనిపించకపోతే వాడి ప్రాణం విలవిల్లాడిపోయేది. కళ్ళు ఆ యింటి గుమ్మాల్నీ, కిటికీల్నీ వదిలి వచ్చేవి కావు. అలాంటప్పుడు బాజామీది వేళ్ళు తడబడేవి కూడా. మళ్ళీ రజనిని చూసేదాకా మనస్సంతా ఏదో దిగులుగానూ, నిరుత్సాహంగానూ ఏ పని చెయ్యడానికీ ఇష్టం లేకుండానూ ఉండేది.

ఇలా అసిరిగాడు ఏ అయిదారేళ్లు రజని చల్లని చూపుల నీడలో సేద దేరాడో ఏమో!

"రజని పెళ్ళిట!" అని యెవరో అంటూండగా విన్నప్పుడు అసిరిగాడు ఒక్క క్షణం చలనం లేకుండా వుండిపోయాడు. ఆ రోజు వాడు మతిలేకుండా ఊళ్ళో అన్ని వీదులూ తిరిగాడు వండుకున్న అన్నం తినలేదు. పాకముందు రోజులాగే కళ్ళాపుజల్లి ముగ్గెట్టి ముంతల్లో నీళ్ళు నింపుదాం అని లోపలికెళ్ళిన పక్కింటి పైడితల్లికి, పాక నిట్టాడుకి దిగాలుగా జేర్లాపడికూచుని కనిపించాడు అసిరిగాడు. పైడితల్లి ఏదో పరాచికం ఆడబోతే గట్టిగా విసుక్కుని వీదులట్టి పోయాడు.

''ఏవిట్రా, ఆ దడి తాటాకులు ఒత్తిగించి అలా చూస్తున్నావు? అయినా అపశకునం మొహానివి పెళ్ళింటి దగ్గర నీకేం పని? డాక్టరుగారి కంటవడ్డావో నిన్ను చంపేస్తారు.... పో.... ఊఁ.... పొమ్మంటూంటే'' అంటూ షావుకారు రాజయ్య, కుక్కని తరిమినట్లు తరిమాడు.

''పెళ్ళి ముస్తాబులో రజని ఎల్లా ఉందో?" చివరికి చూడ్డమే పడలేదు అసిరిగాడికి. రజని అత్తారింటికెళ్ళిపోయింది. "ఏంటి నువ్వీమద్దె ఎక్కడబడితే అక్కడ దిగాలుగా కూసుని ఉండిపోతన్నావు?" అని ఎన్నిసుట్లో పక్క పాకలో పోతరాజు అడిగాడు అసిరిగాడిని.

''అన్నం కూడా సరిగా తింటంలేదట! మన పైడితల్లి సెప్పింది" అంది పోతరాజు పెళ్ళాం రంగి.

పైడితల్లి, పాక ఎనకాల కెళ్ళి పరికిణీతో కళ్ళు ఒత్తుకుంది.

నిజమే - అసిరిగాడు మరీ దిగాలుగా, తప్పదన్నట్లు రోజులు గడుపు తున్నాడు.

తప్పనిసరి అయి చావు బాజా వాయించవలసివచ్చి, డాక్టర్ సుదర్శనం ఇంటి ముందునించి వెళితే మాత్రం, అసిరిగాడి కళ్ళన్నీ ఏదో పోగొట్టుకున్నట్టు, రజని లేని ఆ గుమ్మాల్నీ కిటికీల్నీ వెతికేవి. బాజామీద వేళ్ళు సరిగ్గాపడేవి కావు. మనస్సంతా చిరాగ్గా, తిక్కగా ఉండేది. వాడి వాలకం చూసి అంతా "లాభం లేదు, వీడికి త్వరలో పిచ్చెక్కుతుంది" అనుకున్నారు. కాని, దేవుడు అంతవరకూ రానియ్యలేదు. "రజనిని మరిచిపోరా" అని వాడికి బాబిగాడి నిచ్చాడు.

ఓ రోజు అసిరిగాడు తెలతెలవారకుండా శ్మశానం పక్కనుంచి వస్తూంటే చంటిపిల్లాడి ఏడుపు వినిపించింది. దాసీదాని భవిష్యత్తుమీద జాలివహించి, రాజయ్య ఏర్పాటుచేసిన మనుష్యులు, అప్పటికే ఆ చంటాడిపీక నులిమెయ్య బోతూ, అసిరిగాడి అడుగుల చప్పుడు విని, పారిపోయారు.

దిక్కులేకుండా శ్మశానంలో పడి ఏడుస్తూన్న ఆ పసికందుని ఎత్తుకుని తన గుడిసెకి తీసుకురాకుండా ఉండలేకపోయాడు అసిరిగాడు. అంతే. అప్పటి నుంచీ బాబిగాడు బోసినవ్వులు నవ్వుతూ అసిరిగాడి ఏకాంత జీవితంలో వెలుగులు పండించసాగాడు. అసిరిగాడిలో తిరిగి పూర్వపు ఉత్సాహం, చైతన్యం కనిపించసాగాయి.

పక్కింటి పైడితల్లి ముఖం విప్పారింది.

ఎప్పుడేనా రజని జ్ఞాపకం వచ్చినప్పుడు మాత్రం, చూరునుంచి కారుతూన్న నీళ్ళ చుక్కల్ని చూస్తూనో, గుడిసె నడికొప్పుకంతల్లోంచి కనిపించే ఆకాశాన్ని చూస్తూనో పరధ్యానంగా గంటలకి గంటలు అమట్టునే ఉండిపోయేవాడు అసిరి గాడు అలాంటి సమయంలో పలకరించటానికి భయం వేసేది పైడితల్లికి. జ్ఞాపకాల లోకంనుంచి ఈ లోకానికి అసిరిగాడిని తీసుకుని రాగలిగింది మళ్ళీ బాబిగాడి చిరునవ్వు ఒక్కటే!

ఆ చిరునవ్వే కరువైపోయింది వారం రోజుల్నుంచి.

వడ్లగింజ వేస్తే పేలాలగింజ అయేలాగ కాస్తోంది జ్వరం. బుగ్గలు ఎండిపోయి, చిక్కి శల్యంలా అయిపోయి మంచానికి అల్లంటుకుపోయి మగతగా పడుకున్నాడు బాబిగాడు. అస్తమానూ ఆడుతూ గెంతుతూ వచ్చీరాని మాటలతో తన చుట్టూ తిరుగుతూ వెర్రినాగన్నలా కాలక్షేపం చేసుకొనేవాడు. వాడిని చూసినకొద్దీ పెద్ద కెరటంలా ఆపుకోలేనంత ఏడుపు వచ్చేస్తోంది అసిరిగాడికి. పొద్దుట ఆచారిగారు "నా శాయశక్తులా చూశానురా అబ్బాయ్! లాభం లేదు. ఆ సుదర్శనంచేత సూదిమందు వేయించి చూడు. అదృష్టం ఉంటే...'' అంటూ ఆపై మాటలు మందుల సంచితోసహా మూటకట్టేస్తూ లేచిన దృశ్యం జ్ఞాపకం వచ్చేసరికి కుప్పకూలినట్లు కూలిపోయాడు అసిరిగాడు.

గుడిసెచుట్టూ చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి.

గుడిసె లోపల గాలికి రెపరెపలాడుతూ మినుకుమినుకు మంటూన్న దీపంలా బాబిగాడు.

"నాన్నా-బాబీ!"అన్నాడు మంచం మీద ఒంగి బొంగురుబోయిన కంఠంతో అసిరిగాడు జవాబు లేదు మగతగా పడుకొని ఉన్నాడు. "కళ్ళు తెరవరా నాన్నా! నీకు చెమ్కీటోపీ చెప్పులూ తెచ్చాను చూశావా? నీ మీద ఎన్ని ఆశలు పెట్టుకున్నానురా!" అంటూ బావురుమని ఏడ్చేశాడు అసిరిగాడు.

నెమ్మదిగా తీసుకుంటూన్న శ్వాసవల్ల కుర్రాడి పక్క. ఎముకలు కొద్దిగా లేస్తున్నాయి. కళ్ళు తుడుచుకుని ఒక్క క్షణం బాబిగాడికేసి చూశాడు. కీడు జరుగుతుందేమో అనే భయం గడ్డకట్టించే చలిలా గుండెలకి తగిలింది. నిలువెల్లా వణికిపోయాడు. నోటికి గుప్పిళ్ళు అడ్డుపెట్టుకుని ఏడుస్తూ సుదర్శనం ఆసుపత్రి కేసి పరిగెట్టాడు........

అసిరిగాడు ఏడుపుకి చీదరించుకున్నాడు డాక్టర్ సుదర్శనం. 'చెప్తుంటే నీకు కాదూ? ఆ చీటీలో రాసిన మందులు తెచ్చుకుంటే మా కాంపౌండర్ వచ్చి ఇంజెక్షన్ ఇస్తాడు అయినా లక్షణాలు చెప్పావు కదా, నేను రావడం దేనికి నీ గుడిసెకి?" అంటూ విసురుగా లోపలికి వెళ్ళిపోయిన సుదర్శనం దిక్కుగా చూస్తూ వెర్రిగా ఆ మట్టునే ఉండిపోయాడు అసిరిగాడు.

"డాక్టరుగారి అమ్మాయి పురిటికి వచ్చింది. ఇప్పుడు ప్రసవించే సమయం. ఆయన అందువల్ల ఆదుర్దాగా ఉన్నారు. అంతే.రేపు రా" అంది నర్సు.

"“ఆ! రజని వచ్చిందా?"

ఆ మాట పైకే అన్నాడో లోపలే అనుకున్నాడో తెలియదు.

రజని కనిపిస్తుందేమో అనే ఆశతో పిచ్చివాడిలా ఆ గుమ్మం దగ్గర ఎంతసేపున్నాడో కూడా తెలియదు.

కొరడాతో కొట్టినట్లు బాబిగాడి సంగతి జ్ఞాపకం వచ్చి ఒక్క పరుగున మందుల షాపుకి వెళ్ళాడు అసిరిగాడు. పదిరూపాయలిచ్చి మరీ మందులు పట్టి కెళ్ళమన్నారు షాపువాడు.

పది రూపాయలు!

తన దగ్గర చిల్లి గవ్వలేదే!

ఎవరిస్తారు అప్పు? ఏం చూసి ఇస్తారు?

అప్పు అనగానే అసిరిగాడికి రాజయ్యే జ్ఞాపకం వచ్చాడు.

మాటకి మాటకి మధ్యన ఒగుర్చుకుంటూ తన గోడు వెళ్ళబోసుకుంటూన్న అసిరిగాడిని చూసి జాలిపడి గుమాస్తా "ఒరేయ్! నువ్వీ సమయంలో రాజయ్యగారికి కనిపించావంటే చంపేస్తారు. అసలే వాళ్ళ నాన్నగారు ఇప్పుడో ఇంకో క్షణానికో అన్నట్లు గుటుకూ గుటుకూ మంటూ ఉన్నారు. పిల్లాడిమందుకోసం అన్నావు కనుక నా దగ్గర ఉన్న బాపతే ఏదో ఇస్తాను. తాకట్టుకి ఏం పట్టుకొచ్చావు?" అన్నాడు.

తా....క....ట్టు!

తన దగ్గర తాకట్టుకి తాహతైన వస్తువేం ఉంది? అంచు విరిగిన కుండా. అల్యూమినియం గ్లాసూ, అన్నం దాకా, కుక్కి మంచం - ఇవేగా?

ఏం లేవన్నాడు. సాయం చెయ్యమన్నాడు. కాళ్ళట్టుకుంటానన్నాడు.

ఏం లాభంలేదని గుమాస్తా పెదివి విరిచాడు.

'నా దగ్గర ఆ దావు బాజాతప్ప ఇంకేం లేదండి!' ఏడుస్తూ అన్నాడు అసిరిగాడు.

గుమస్తా అదిరిపడ్డాడు. 'ఏవిర్రా, చావు బాజా తాకట్టు పెడతావా? నువ్వు దాకి తీర్చకపోతే దాన్ని నేనేం చేసుకోను? నీ బదులు నేను వాయించనా? పో....పో....దావుబాజా తాకట్టు పెడ్తాట్ట - దావుబాజా!' అంటూ తరిమేశాడు గుమాస్తా, అసిరిగాడు ఏడుస్తూ ఎంతగా కాళ్ళావేళ్ళాపడి బతిమాలినా వినిపించుకోకుండా.

గుడిసెలోకి వెళ్ళడానికి కొండంత భయం.

గుండెలు దడదడా కొట్టుకుంటున్నాయి.

బాబిగాడు ఎలా ఉన్నాడో?

జడుస్తూ జడుస్తూ లోపలికి వెళ్ళాడు.

హమ్మయ్య! దేవుడు తనకి అన్యాయం చెయ్యలేదు.

ఇప్పుడేనా పది రూపాయలుంటే బాబిగాడు బతుకుతాడు. కాని, ఎలా వస్తాయి? తనకి ఎలా వస్తాయి పది రూపాయలు? ఎలాగ? పది రూపాయలు వ....దీ....

మూలనున్న దావు బాజామీద గోడబెత్తు పడి దిబ్బుమని చప్పుడైంది.

అసిరిగాడి వెన్నుపూసలో ఝల్లుమంది. బాబిగాడు చావు బతుకుల్లో ఉన్న ఈ సమయంలో ఈ చప్పుడేమిటి?

భయంతో బాధగా అటు చూశాడు.

అవును. ఇదే తన నిప్పుడు ఆదుకోవాలి

నిజమే!

ఊళ్ళో ఇప్పుడెవరేనా చచ్చిపోతే?

ఏ రాజయ్య తండ్రో?

పది రూపాయలకి తక్కువైతే బాజా వాయించనని మొండికేస్తాను.

ఆఁ! ... అంతే! .... పది రూపాయలు వస్తాయి బాబిగాడు బతుకుతాడు. వాడు బతకాలంటే ఊళ్ళో ఎవరేనా చావాలి!....

కట్టలు తెంచుకుని గుండెల్లోంచి దుఃఖం పొర్లిపోతోంది అసిరిగాడికి.

"ఏం చెయ్యను? నాది ఎదవ జనమ. నేను అపశకునాలు పలికేవాడిని - అశుభాన్ని కోరుకొనేవాడిని-నా బాబిగాడి కోసం ఇంకొకళ్ళు చావాలని కోరుకోడం పాపమే-నీచమే-కాని, ఏం చెయ్యను?" అని బావురుమంటూ గోడకి జేర్లాపడి పోయాడు అసిరిగాడు.

"అసిరీ! .. ఓ అసిరిగా!" అని పిల్చి పిల్చి సమాధానం లేకపోయేసరికి ఒంగుని పాకలోకి దూరివచ్చాడు సుదర్శనం కాంపౌండరు. అతణ్ణి చూస్తూనే త్రుళ్ళిపడ్డాడు అసిరిగాడు.

'ప్రసవించలేక రజనమ్మగారు చనిపోయిందిరా - నువ్వు వచ్చి చావు బాజా వాయించాలి!'

పిడుగులాంటి వార్త వినేసరికి నవ నాడులూ బిగిసిపోయి జీవం లేనట్లు కాంపౌండరుకేసి చూశాడు అసిరిగాడు.

నింగికి ఎగసిపోయిన రజని

నేలమీద మిగిలిపోయిన తను

చావు బతుకుల్లో బాబిగాడు

అంతస్థు మీద అంతస్థు పెంచుకుంటూ బతికున్నవాళ్ళకి చావుబాజా వాయిస్తూన్న డాక్టరు!

చచ్చిపోయిన శవాల్ని రూపాయల రాశిగా పేరుస్తూన్న రాజయ్య!

రమ్మని పిలుస్తూన్న కాంపౌండరూ- పొమ్మని తోసేస్తూన్న గుమాస్తా.

డాక్టరూ బాబిగాడూ-కాంపౌండరూ రాజయ్యా - తనూ గుమాస్తా - రజనీ చావుబాజా....

బాబిగాడూ రజనీ! డాక్టరూ రాజయ్యా! తనూ చావుబాజా! రూపాయలూ బాబిగాడూ - మేడా రూపాయలూ-ఏడుపులూ - కేకలూ అరుపులూ నవ్వులూ - రూపాలూ శబ్దాలూ - శబ్దాలూ - రూపాలూ - వందలు వేలు - వేలు లక్షలు - మహా వేగంగా కలగాపులగంగా - అటూ, ఇటూ ఇటూ అటూ ఏడుపులు నవ్వులు - ఏడుపులు నవ్వులు-

వెలుగూ చీకటి - ఎత్తూ పల్లం - ఆకాశం నేలా - మట్టీ మబ్బూ - గిరగిరా గిరగిరా....

కళ్ళు గట్టిగా మూసుకుని కెవ్వుమని అరిచాడు అసిరిగాడు.

అంతే!

ఒక్కమారుగా అల్లకల్లోలం అంతా అణిగిపోయింది. మెదడులో ఆలోచన లేదు - శరీరంలో చైతన్యం లేదు - కళ్ళల్లో జీవం లేదు-

జీవం పోయిన గాజుకళ్ళకి ఏం కనిపించడం లేదు.

పైన నింగి

కింద నేలా-

అసిరిగాడు గుండెలవిసేలాగ ఓ వెర్రి నవ్వు నవ్వాడు - 'రజని చచ్చిపోయిందా? వెర్రివాళ్ళల్లారా! లేదు అదిగో చూడండి.... నీలంచీర కట్టుకుని బాణంలా అందంగా వంగి అటూ ఇటూ నేనున్న నేలని ఎలా ముట్టుకుంటోందో! నవ్వుతూ రమ్మంటోంది....రారా బాబిగా, పోదాం' అంటూ బాబిగాడినో భుజాన్నీ చావుబాజాని మరో భుజాన్నీ వేసుకొని లేచాడు అసిరిగాడు.

ఊరుదాటి నింగినేలా కలిసేచోటువైపు పోతూన్న అసిరిగాడిని చూసి 'పీడికి పిచ్చెక్కింది' అనుకొన్నారు కొందరు.

దూరాన్నుంచి క్రమేపీ తగ్గిపోతూ సన్నగా వినిపిస్తూన్న వాడి బాజా విని, 'పాపం, ఎవరో పోయారు!' అనుకొన్నారు మరికొందరు.

అంతేకాని-

మతితప్పిన అసిరిగాడు, శ్రుతితప్పిన బతుకులకే చావుబాజా వాయిస్తూ, అప్పిచ్చువాడూ, వైద్యుడూ లేని ఊరుకోసం వెతుక్కుంటూ పోతున్నాడని మాత్రం ఎవరూ అనుకోలేదు. *

(ఆంధ్రజ్యోతి '73 పోటీలో బహుమతి పొందినది)